

Sygn. akt: WA 9/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Błuś (przewodniczący)

SSN Marian Buliński (sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

Protokolant : Marcin Szlaga

przy udziale prokuratora Naczelnej Prokuratury Wojskowej płka Tadeusza Cieśli w sprawie płk. rez. W. Z. oskarżonego z art. 284 § 2 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k. dwukrotnie, po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na rozprawie w dniu 17 kwietnia 2014 r., apelacji wniesionej przez prokuratora na niekorzyść oskarżonego od wyroku Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 3 października 2013 r.

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, a kosztami sądowymi postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Płk rez. W. Z. został oskarżony o to, że:

„1. w nieustalonym dniu września 1996r., będąc funkcjonariuszem publicznym - p.o. Dowódcy Batalionu [...], działając w celu przysporzenia korzyści osobistej M. B., przekroczył swoje uprawnienia wynikające z zajmowanego stanowiska służbowego w ten sposób, że polecił plutonowemu J. T. oraz dwóm nieustalonym żołnierzom

zasadniczej służby wojskowej z JW [...], udać się w godzinach służbowych samochodem służbowym jednostki do wymienionej miejscowości wraz ze stanowiącą wyposażenie jednostki wojskowej motopompą PO-5, w celu wypompowania wody ze stawu położonego na działce M. B., w wyniku czego wymienieni trzej żołnierze następnego dnia o godz. 8.00 udali się samochodem ciężarowym jednostki marki STAR o nieustalonym numerze rejestracyjnym z JW [...] na działkę M. B., gdzie przy użyciu motopompy PO-5 do godz. 17.00 wypompowywali wodę ze stawu, czym spowodował szkodę w mieniu JW [...] na łączną kwotę 356, 32 zł,

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k.,

2. w nieustalonym miesiącu wiosną 1997r., będąc funkcjonariuszem publicznym - p.o. Dowódcy Batalionu [...], działając w celu przysporzenia sobie korzyści majątkowej, przekroczył swoje uprawnienia wynikające z zajmowanego stanowiska służbowego w ten sposób, że polecił plutonowemu J. T. udać się w godzinach służbowych do m. S. i przy użyciu sprzętu znajdującego się na wyposażeniu kompanii zaopatrzenia JW [...] w postaci studni SR - 7 wywiercić studnię w swoim nowobudowanym domu, w wyniku czego w dniu następnym wymieniony plutonowy J. T. około godziny 9.00 udał się nieustalonym samochodem ciężarowym jednostki wraz z dwoma żołnierzami zsw na działkę płk W. Z., gdzie w piwnicy jego domu do godz. 16.00, przy użyciu studni SR - 7 wykonał głęboki na 6 metrów odwiert studni, czym spowodował szkodę w mieniu wymienionej jednostki na łączną kwotę nie mniejszą niż 600 zł,

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k.,

3. w okresie od 10 września 2009r. do 22 stycznia 2010r., będąc funkcjonariuszem publicznym, Dowódcą [...], działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przywłaszczył sobie powierzone mu rzeczy ruchome, w postaci listów grawerowanych dużych i małych, albumów, ryngrafów, odbiorników do nawigacji samochodowej oraz aparatu fotograficznego, stanowiących własność Jednostki Wojskowej [...] w ten sposób, że będąc uprawnionym do wydawania Rozkazów Dziennych Dowódcy JW [...], poświadczal w nich nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne, stwierdzając fikcyjne wyróżnienia nagrodami rzeczowymi podległych służbowo żołnierzy:

- a). [...] - w rozkazy nr [...] z dnia 19 listopada 2009r. nagrodami o łącznej wartości 4441, 80 zł,
- b) st. szer. ndt. J. K. - w rozkazy nr [...] z dnia 10 września 2009r. nagrodą o łącznej wartości 244 zł,
- c) [...] - w rozkazy nr [...] z dnia 30 września 2009r. nagrodami o łącznej wartości 3218,90 zł,
- d) szer. ndt. K. S. - w rozkazy nr [...] z dnia 8 października 2009r. nagrodą o łącznej wartości 244 zł,
- e) szer. ndt. M. S. - w rozkazy nr 92/09 z dnia 30 października 2009r. nagrodą o łącznej wartości 120 zł,
- f) [...] - w rozkazy nr [...] z dnia 12 listopada 2009r. nagrodami o łącznej wartości 561,30 zł,
- g) st. szer. ndt. A. C. - w rozkazy nr [...] z dnia 25 listopada 2009r. nagrodą o łącznej wartości 499 zł,
- h) st. szer. ndt. M. R. - w rozkazy nr [...] z dnia 4 grudnia 2009r. nagrodą o łącznej wartości 646 zł,
- i) szer. ndt. D. S. - w rozkazy nr 8/10 z dnia 22 stycznia 2010r. nagrodą o łącznej wartości 449 zł,
- tj. o popełnienie przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k.,
4. w dniu 12 marca 2009r. będąc funkcjonariuszem publicznym, Dowódcą [...], przywłaszczył sobie powierzone mu rzeczy ruchome w postaci nawigacji MIO EU oraz odtwarzacza DVD z pilotem, stanowiących własność Jednostki Wojskowej [...] w ten sposób, że będąc uprawnionym do wydawania Rozkazów Dziennych Dowódcy JW [...], poświadczył w rozkazy nr [...] z dnia 12 marca 2009 nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne, stwierdzając fikcyjne wyróżnienia nagrodami rzeczowymi podległych służbowo żołnierzy ppłk. C. B. i ppłk. M. W. o łącznej wartości 1042, 66 zł,
- tj. o popełnienie przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k.”

Wyrokiem Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 3 października 2013 r. oskarżony został uniewinniony od popełnienia wszystkich zarzucanych mu przestępstw, tj. od popełnienia przestępstw określonych w:

- art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. – dwukrotnie,

- art. 284 § 2 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k. – dwukrotnie.

Apelację na niekorzyść oskarżonego od tego wyroku w części odnoszącej się do pkt. 3 i 4 sentencji wyroku, tj. uniewinnienia od popełnienia przestępstw określonych dwukrotnie w art. 284 § 2 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k., złożył prokurator Wojskowej Prokuratury Okręgowej w P., zarzucając temuż orzeczeniu „ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia odnośnie punktów 3 i 4 sentencji wyroku, mający wpływ na jego treść poprzez niezasadne uznanie, że oskarżony jako Dowódca [...], jedynie formalnie odpowiadał za nadzór i prowadzenie spraw związanych z nagrodami rzeczowymi, gdyż rzeczywiste obowiązki w tym względzie – zdaniem Sądu – spoczywały na szefie sekcji wychowawczej JW [...] – mjr. R. D”.

W oparciu o to skarżący wniósł o „uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania”.

W odpowiedzi na apelację obrońca oskarżonego wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Na rozprawie przed Sądem Najwyższym prokurator Naczelnej Prokuratury Wojskowej poparł złożoną apelację, a obrońca oskarżonego i oskarżony wnieśli o utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 433 § 1 k.p.k. sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach środka odwoławczego, a w zakresie szerszym o tyle, o ile ustawa to przewiduje.

W przedmiotowej sprawie prokurator zarzucił zaskarżonemu wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przejawiający się tym, że Sąd niezasadnie uznał, iż oskarżony jedynie formalnie odpowiadał za nadzór i prowadzenie spraw z nagrodami rzeczowymi, gdy rzeczywiste obowiązki w tym względzie, zdaniem sądu, spoczywały na szefie sekcji wychowawczej JW [...]. Zauważyć należy, że w zaskarżonej apelacją części orzeczenia (pkt 3 i 4 wyroku) oskarżonemu przedstawiono zarzuty popełnienia przestępstw określonych w art. 284 § 2 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k., nie przedstawiono mu zarzutu popełnienia tych czynów w związku z niedopełnieniem obowiązków służbowych (art. 231 k.k.). Zatem, gdyby

nawet sąd przyjął, że oskarżony odpowiadał za nadzór i prowadzenie spraw związanych z nagrodami rzeczowymi, to takie ustalenia same w sobie nie mogą prowadzić do uznania, że oskarżony przywłaszczył sobie powierzone mu rzeczy ruchome opisane w pkt 3 i 4 sentencji wyroku. Kierując się dalej art. 433 § 2 k.p.k., wskazującym, że sąd odwoławczy jest obowiązany rozważyć wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w środku odwoławczym, należało dostrzec, że z części uzasadnienia apelacji wyłania się zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegający na oparciu tych ustaleń na wyjaśnieniach oskarżonego zamiast, zdaniem skarżącego, na przekonujących i wiarygodnych zeznaniach świadka mjr. R. D. Także ten zarzut apelacji nie jest zasadny.

Sąd pierwszej instancji szczegółowo (k. 6-8, 10-13, 16-27, 35-47) określił jakie ustalenia faktyczne w przedmiotowej sprawie dokonał, na jakich dowodach je oparł i jakim dowodom wiary nie dał. Te ustalenia sądu orzekającego pozostają pod ochroną art. 7 k.p.k., gdyż zostały uzasadnione z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Zarzucone oskarżonemu czyny opisane w pkt. 3 i 4 sentencji wyroku opierały się na zeznaniach świadka mjr. R. D., którym sąd pierwszej instancji nie dał wiary, szczegółowo analizując te zeznania i przedstawiając fakty, które przeczą wiarygodności zeznań tego świadka. Nie było też tak, że świadek ten mylił się odnośnie daty, kiedy miał otrzymywać od oskarżonego polecenie wydania rzeczy, świadek ten był pewny kiedy to było, dopiero dowody wskazujące, że oskarżonego konkretnego dnia nie było w jednostce, doprowadzały że świadek ten podawał nową datę zdarzenia. Mając to na uwadze, w powiązaniu z pozostałymi szerokimi rozważaniami sądu orzekającego, należało przekonanie sądu pierwszej instancji o braku wiarygodności tego świadka uznać za trafne.

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.